

[Glistrup]

ver ødelagt og er blevet ødelagt i denne lange periode.

Statsministeren havde for syv uger siden jubilæum som den, der slog rekorden i retning af at have været Danmarks statsminister i den længste periode i efterkrigstiden. Når vi ser tilbage over den periode, må vi sige, at vi ikke inden for de sidste 500-600 år har haft nogen leder af Danmark, som har levet op til at gøre Danmark så meget dårligere, som det er sket på så at sige alle områder, som tilfældet har været i den nuværende statsministers regeringstid. Derfor skal jeg på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden, som jeg håber at folketinget fuldt ud kan billige:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler den dybeste mistillid til den nuværende statsminister, fordi Danmarks skole, retssikkerhed, sociale anstændighed, økonomi og kultur er blevet undergravet, i de år han har ledet landet.

Tinget går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i debatten.

Gert Petersen (SF):

Der knyttede sig nogle forhåbninger til den nye regering, da den blev dannet lige efter sidste folketingsvalg. Under valgkampen havde socialdemokratiet jo talt meget om, at man skulle tilføre den økonomiske politik en større social retfærdighed, og det kunne se ud, som om det var på grund af det spørgsmål, at SV-regeringssamarbejdet var blevet sprængt. Jeg synes da også, at da det startede, var der tendenser i den retning. Man videreførte godt nok hovedlinjen i den økonomiske politik. Det havde man også sagt at man ville under valgkampen, men det må dog siges, at i december måned var en betydelig del af indgrebene rettet mod de privilegerede lag i befolkningen.

Men jeg synes nok, at det siden da er gået galt, og nu står vi faktisk, hvor vi startede, nemlig at den socialdemokratiske regering gennemfører den politik, som venstre havde krævet, dengang man havde SV-regerings-

samarbejdet, og som socialdemokratiet dengang sagde nej til at gennemføre. Bevar mig vel, i mellemtiden er venstre gledet endnu længere til højre og har opstillet endnu mere reaktionære krav, så der stadig væk er en vis afstand mellem de to partier. Men det betyder bare, at begge partier er rykket til højre i forhold til situationen, som den var for et års tid siden.

At venstre er rykket til højre, kan vel ikke forundre nogen. Det har rent klassemæssige årsager. Den økonomiske krise er taget til, og skal den overvindes, som den tidligere regeringspartner venstre ville det, på kapitalens betingelser, så vil det nødvendigvis koste langt større afsavn for lønarbejderne i dag end for et år siden.

Partipolitisk er det vel åbenbart, at det eneste regeringsperspektiv for de borgerlige kræfter ligger i en slags alliance mellem venstre, konservative og fremskridtspartiet. Den alliance vil så til gengæld kunne realisere, hvad man kunne kalde kapitalens maksimalprogram: en tilbagevenden til kræfternes helt frie spil, offentlig indblanding kun i form af en hidtil uset reduktion af det offentliges udgifter og en lige så uset polstring af erhvervslevet.

Det er hovedindholdet af den politik, der lægges op til fra den borgerlige blok, hvis konturer man kan skimte, og man skal ikke lade sig narre af de småskærmydsler, som udspilles her fra talerstolen mellem ordførerne for de tre store borgerlige partier. Det er en politik, som minder meget om Margaret Thatchers politik i England. Forskellen er vel egentlig kun, at i hvert fald venstre og konservative stadig holder fast ved tvangsindkomstpolitik som et supplement til den almindelige nedskæringspolitik. Men ser vi bort fra dette ene element, så er der såmænd også tale om en tilbagevenden til den økonomiske politik, som en række lande førte i 1920'erne og 1930'erne. Det er ikke så overraskende, for den økonomiske krise, vi oplever, minder mere og mere om 1930'ernes krise.

Princippet er, at profitten, som man hæver er grundlaget for samfundets trivsel, skal sikres gennem en drastisk nedskæring af arbejdskraftens pris, altså af lønningerne. Man har forsøgt sig med indkomstpolitik, men under blot nogenlunde demokratiske forhold har indkomstpolitikken faktisk vist sig at være temmelig ufremkommelig. Og så satser